

Annus József és a Tiszatáj

A közel félszázados Tiszatáj történetében sokféle fordulat és változás volt már – az egyik, talán a legkeményebb, éppen tíz évvel ezelőtt. Akkor – mint ismeretes – betiltották a lapot, s a szerkesztők csak három év kényszerpihenő után folytathatták munkájukat. 1986-ban Annus József a szegedi múzeum gyűjteménykezelője lett – ahogy tréfásan emlegette, a múzeumba került, „de még nem kitömvé”. Most, huszonhat év szolgálat után Annus József önként vált meg a laptól, melynek 1970-től olvasószervezője, 1972-től főszerkesztő-helyetese, 1989-től pedig főszerkesztője volt.

Vezető szedelve, lelke volt Annus József a Tiszatájnak, elszánt védelmezője a folyóirat művészi színvonalának és erkölcsének, önfeláldozó segítője és barátja író társainak. Ha lehet alkat és szerep szerencsés találkozásáról beszélni, az ő esetében bizonyosan. Benne minden elképzelhető szerkesztői erény megvolt/megvan. Tudta, hogy a szerkesztő számára nemcsak az ötletek tűzijátéka a fontos, hanem az a szívós, kitartó munka is, amely nélkül lapot hosszú távon aligha lehet működtetni. Majd a történetírás feladata lesz kimutatni, hogy Annus József milyen ügyesen és bátran irányította a Tiszatáj hajóját a hetvenes és nyolcvanas évek Székellái és Kharübdiszzei között. A rendszerváltás után a korábbi politikai veszedelmek elmúltak ugyan, az irodalmi folyóiratoknak azonban egészen más természetű, de nem veszélytelenebb gondokkal kellett szembenéznük. Annus József érdeme, hogy a Tiszatáj működését biztosító alapítványt sikerült életre hívni.

Nem búcsúzunk, mert örökös tagtól nem lehet búcsúzni. Annus József áldozatos munkájának ismertetésére is visszatérünk még. Most csak egy pillanatra állunk meg, hogy visszanézzünk arra az együtt eltöltött hosszú időre, amely „jó mulatság, férfi munka volt!”. Az új feladathoz pedig minden egykori és mostani Tiszatáj-szerkesztő, -szerző és -olvasó nevében sok sikert kívánok!

Olasz Sándor